

БОРІТЕСЯ - ПОБОРЕТЕ

**НАШ
ФРОНТ**
OUR FRONT

СУСПІЛЬНО ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ В АВСТРАЛІЇ

РІК. 11.4.7.

1978

Registered for posting as a publication — Category B.

diasporiana.org.ua

НАШ ФРОНТ
суспільно-політичний журнал
видав
Ліга Визволення України
в Австралії

OUR FRONT
Ukrainian periodical
published by
League for the Liberation of Ukraine
in Australia

3 M I C T

ШЛЯХ ІДЕЙНОЇ ПЕРЕМОГИ НАД МАРКСИЗМОМ і БОЛЬШЕВИЗМОМ	
— Ярослав Стеціко	1
ВАТИКАН В ТІНІ ЧЕРВОНОЇ ЗВІЗДИ — В. Литвин	5
УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА І ВІЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ	
— Р. Д. — закінчення	10
МАЛОРОСІЙСТВО — Е. Маланюк — продовження	15
УКРАЇНА-РЕВОЛЮЦІЙНА ПРОБЛЕМА СВІТУ—Я. Стецько—продов.	19
НЕЗАЛЕЖНА ПРОФСПІЛКА В СССР	23
ЛЕОНІД ПЛЮЩ ПРО УПА	25
В РІЧНИЦЮ БИТВИ ПІД КОНОТОПОМ — С. Григорів	27
НАШ ШЛЯХ — Сумівська Сторінка	30
УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ — учасник . . .	32
ПРОГОЛОШУЄМО 21-ІЙ ДВОМІСЯЧНИК	34

—ooXoo—

АДРЕСИ

Редакція:

Адміністрація:

"OUR FRONT"
7 Borrowdale St.,
Red Hill, A.C.T. 2603

Ярослав СТЕЦЬКО

ШЛЯХ ІДЕЙНОЇ ПЕРЕМОГИ НАД МАРКСИЗМОМ І БОЛЬШЕВИЗМОМ

*(Довідокъ съвѣщена на XI Конференції ВАКЛ
у Вашингтонѣ въ лютомъ 1978 року)*

Як знайти вихід із сучасної світоглядової, ідейної, моральної, релігійної, політичної й соціальної кризи, що огортає велику частину людства? Цього роду кризи не переживають поневолені комунізмом і російським імперіалізмом народи, бо у жорстокій боротьбі за самозбереження вони віднайшли себе, свої вічні, непроминальні якості й відтості, які дають їм силу в боротьбі за визволення, національну незалежність і свободу. У терпіннях і мучеництві, у героїці життя, в основі якої лежить передусім віра в перемогу правди й Божу справедливість, закріплюються догми їх віри: Бог і Батьківщина; як "думка Бога".

**ЛЮДСТВО ПРАГНЕ ДЕРЖАВНИХ МУЖІВ,
А НЕ ВИБОРЧИХ ГРАЧІВ**

Людство чекає сьогодні на державних мужів-візіонерів, не виключно прагматиків і виборчих тактиків, але людей з почуттям Божого післанництва, що "з Богом розмовляють", як врятувати людство від знищення, від комуністичного й російсько-большевицького потопу.

Такі люди існують в уярмлених країнах. Вони Лицарі Духу – у концтаборах, тюрмах і психотурмах – незламні, як Дантона національної й тейстичної, релігійної ідеї, натхненники Лицарів зброй. Один із них це – Левко Лук'яненко, знову ув'язнений після відбуття 15 років тюрем і концтaborів за захист ідеї незалежності України й автор афоризму: "Навіть, якщо б я залишився одинокий на світі українець, я б і тоді боровся за Україну". . . Тепер він знову у тюрмі за участь у Київській групі сприяння здійсненню гельсінських домовленень. . .

Він пише до завзятих атеїстів у своєму Різдв'яному Зверненні м.ін. "Людина має завжди часточку того, чим є Бог і щоєднає її з Богом, велика сфера духового життя. Душа людини, що живе Божественим і переживає Його, дослігає найбільшого єднання з середовищем Господнього духа й черпає з нього то піднесено-прекрасне, що очищує людину й підвищує її понад матеріальні й тілесні жадання і творить з неї справжню людину, яка відчуває прекрасне і сама хоче стати красою, примуючи на шляху безконечного руху до Бога, як безконечного пізнання Його через Його творіння". Бог і Україна-нація – основні ідеї віри й відродження, оновлення одиниць і цілої спільноти. . .

Валентин Мороз, український історіософ, засуджений на 14 років ув'яз-

нення, пише: "Прокиньтесь! Протріть очі! Викиньте на смітник ваші "прогресивні" схеми, розмальовані рожевою фарбою. І тоді побачите живу дійсність. Тоді побачите найвеличніше в світі явище, прекрасне й грізне у своїй величині – марш націй через історію. Його могутні ритми перекривають усе. Від його тяжкої ходи здригаються гори й падають ерихонські мури, зложені з брехні . . . Нема повноцінного життя без смерти. Нема справжніх цінностей без можливостей їх втратити".

Нація – це скеля, яку Атлант мусить вічно тримати на плечах. Це є мета; нести на своїх плечах щось велике, єдине, неповторне, святе. Чути відповідальність за те, щоб воно не впало. Це може бути тільки нація – священий посуд, у який віками складали найдорожче. Можна скинути цей тягар, полегшити собі біографію, але тоді життя стане порожнім, утратить сенс".

ІДЕЇ ОНОВЛЕННЯ ЛЮДСТВА

Дві основні ідеї, які мають оновити людство, ставлять в осередку уваги світу оба культурні діячі-в'язні: національну й релігійну. Патріарх Української Католицької Церкви Йосиф Сліпий, теперішній в'язень Ватикану, Ісповідник Віри і Мученик, висуває як наріжні ідеї відродження народів і людей – героїчне, мученицьке християнство, релігію, віру в Бога і патріотизм, боротьбу за Батьківщину.

Доба визвольного націоналізму, доба героїчного християнства, нових вартостей, нових концепцій життя й боротьби, доба нових людей, великих своєю вірою і шляхетністю серця, доба героїчного гуманізму, що його несе світові визвольний націоналізм – перед нами. Людство йде назустріч новому світовому порядкові, який синтезуватиме у собі найкращі здобутки людського духу в усіх площинах життя. Націоналізм як нова державно-і соціально-політична система життя ще не був здійснений ніде у світі. Як ідеологічна, етична й культурна система вартостей він почав вже відроджувати народи. Але націоналізмом не був ні нацизм, що був націонал-соціалізмом, ані фашизм, який, хоча у принципі довгий час відмежовував себе від расизму, але монопартійним тоталітаризмом і нехтуванням соціального аспекту та імперіалізмом – до категорії націоналістичної ідеології й системи не належить. Націоналізм – це антиімперіалізм, антишовінізм, антифашизм, антирасизм, антиколоніалізм. Він респектує правоожної нації на її державність в етнографічних кордонах. Світ від рабства врятує визвольний націоналізм, що є одночасно народовладдям.

Чи не є дивним соціологічним явищем, що з-поміж 145 суверених держав на землі лише около 30 мають демократичний лад? А комуністичний тоталітаризм і колоніалізм опановує все більшу кількість країн світу! Незалежність націй і здійснені права людини, богоподібної істоти, суверені-

тет націй і народовладдя в них зможе в нашій епосі врятувати лише визвольний націоналізм, якому притаманні героїчний гуманізм, духовно-органічна солідарність усіх верств нації, усіх членів нації, як братів і сестер єдиної матері – спільної батьківщини, і релігійні елементи, що є притаманні кожному визвольному націоналізмові, який виростає з традицій націй.

РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНЕ ПІДЛОЖЖЕ КУЛЬТУРИ

Як пише український історіософ, в'язень большевицьких концтаборів, Валентин Мороз і як вчить нас історія людства – усі величні культури мали релігійно-національне підложжя. Без національних культур немає національних геніїв. Немає світових геніїв, якщо вони не є національними, якщо вони не вирости з тисячолітнього духового підложжя власних націй. Немає світової культури, якщо не існували б національні культури, які складаються на світову, універсальну культуру. Імперіялісти й колоніялісти, зокрема большевицького типу, доконують злочин супроти світової культури, якщо намагаються денациналізувати й асимілювати народи.

Денаціоналізація це дегероїзація життя, денационалізація це обезкультурення життя людини; дехристиянізація це варваризація життя, як це засвідчує большевицька система від десятирич у сучасній російській імперії, тюрмі народів і людей.

Немає й бути не може советського народу, є тільки український, грузинський, білоруський, литовський, лотинський, естонський, азербайджанський, туркестанський, вірменський, російський, татарський, сибірські й інші народи в російській імперії. Намагання творити советський народ означає знищити національні культури й їхнє підложжя – тисячолітні чи столітні їх релігійно-національні елементи. Позбавити народи їхніх питомінних духових коренів означає здичіння обичаїв, моралі, поворот до варварських часів історії.

КОМУНІЗМ – НАЙВІЛЬША РЕАКЦІЯ В РОЗВИТКУ ЛЮДСТВА

Большевізм, як синтеза російського імперіалізму й комунізму, тобто ленінізм, якого інтегральним суттєвим компонентом є марксизм, комунізм – це не прогрес в історії народів і людей, а реакція, регрес, поворот до "моралі й культури" джунглів. Ленін і Маркс це найбільші злочинці в історії людства! Їх учнем був масовий народовбивець Сталін. Хоча большевізм, комунізм, марксизм встелили горами трупів 60 мільйонів помордованіх в большевицькій імперії впродовж 60 років, зокрема членів поневолених націй, свій шлях в історії, – за ці ідеї стоять у вільному світі певна частина громадськості, в тому молоді.

Причина не лише у забріханій пропаганді Москви про т.зв. досягнення комунізму, але передусім у тому, що –

а) демолібералізм Оксиденту ставить в центрі вартостей гедоністичне добро одиниці й матеріальний добробут – де факті як самоціль.

б) офіційне християнство Ватикану й Світової Ради Церков в етичному й світоглядовому відношенні фактично відреклися вартостей, які зробили християнство переможним і безприкладним явищем революційного характеру в історії людства. Найбільше революційною подією в історії людства було народження Богочоловіка. З-поміж 31 перших папів 29 загинуло мученицькою смертью. Св. Петро ані св. Павло не перетрактували з переслідувачами Христа – Неронами і Діоклесіянами, як то чинять "модерні" Кассаролі за директивами сучасного папи. Тільки мучеництво дає силу кожній релігії й її перемогу. Патріярх УКЦ Йосиф Сліпий, кард. Мінд-сенті, о. Василь Романюк, ієархи литовської й інших переслідуваних Церков це є альтернатива правдивої Христової Церкви до її офіційної західної імітації. Чим більше кріпшає гедонізм у житті одиниць, тим більше сучасна "модерна" Церква полегшує суворість вимог до її вірних, що є великою помилкою. Суттю релігійного пережиття є самовідречення й самопосвята, простота, суворість обичаїв! Монастири й ченці це доказ сили релігії й Церкви!

Ката콤бні Церкви це є справжнє християнство, а доказом упадку це колаборація Світової Ради Церков і Ватикану з режимовими "Церквами" Пімена, чи з призначеними безбожницьким режимом ієархами, більше того – з самими ж таки комуністичними Неронами й народовбивниками. Екуменізм з катакомбними Церквами, але не екуменізм з режимовою "Церквою" колаборанта з безбожницьким режимом, т.зв. патріярха Пімена. Героїчне й мученицьке християнство, а не капітулянтське перед воюючим безбожництвом!

в) Офіційний Захід знехтував національну, патріотичну ідею. Нація не є в осередку уваги як найвища суспільна якість і органічна спільнота на землі, але одиниця з її егоїзмом. Національний героїзм не є предметом захоплення й наслідування як ідеал для молоді, але культ золотого тельця. Знехтування героїчної концепції життя для Батьківщини, для нації – основна причина духового й морального занепаду Оксиденту.

(Продовження слідує)

* * * * *

**НАШІ ДРУЗІ В УКРАЇНІ ВИМАГАЮТЬ ВІД НАС ОБОРОНИ І
ДОПОМОГИ – ЖЕРТВУЙМО НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ!**

В. Лиман

ВАТИКАН У ТІНІ ЧЕРВОНОЇ ЗВІЗДИ (Продовження)

МИР ЗА ВСЯКУ ЦІЛУ

Мир став сьогодні модним гаслом дня, всі про мир пишуть, говорять; бо всі миру прагнуть. Люди мають ще свіжо в пам'яті страхіття останньої війни, особливо бомбардування міст, від яких потерпіло найбільше цивільне населення. Над світом нависло марево атомової війни, що грозить знищеннем усого людства і всі думають тільки в який спосіб допровадити до порозуміння між Сходом і Заходом, щоби в той спосіб виелімінувати загрозу війни. Москва спрітно використовує то бажання миру. Мир став сьогодні найбільше воєнним гаслом міжнародного комунізму, з яким він вибрався на завоювання світу. СССР змонополізував гасло "мир" для пропаганди світового комунізму, як то робив часто з загальнолюдськими кличами.

Хвороблива манія миру, миру за всяку ціну, демобілізує морально пацифістів, які мимоволі попадають під вплив комуністичної пропаганди, яка голосить мир, осуджує зброєння, розуміється західніх держав, промовчуючи зброєння Советського Союзу, покликатися на авторитет Церкви, яка перейшла еволюцію поглядів і є склонна до компромісу з комунізмом. Філософія пересічного громадянина на Заході йде приблизно по такій лінії – вистарчить, щоби Захід трохи соціалізувався, а Схід трохи скапітулюєвався, і нішо не буде стояти на перешкоді, щоби вони разом злялися і співіснували у вічнім мірі. Оця утопійна симбіоза стала сьогодні "темою дня". Пацифісти, ошоломлені колосальним поступом техніки, уважають, що прийшов час, що всяка війна мусить бути виелімінована, якщо світ не має стати жертвою тотального знищення. Та психоза "вічного миру", що став новою релігією дня, впливає на західного громадянина в той спосіб, що він стає ультра-пацифістом і ультра-колоаборантом з кожною ідеологією, в тім і комуністичною, яка створює ілюзію тривалого миру.

Тій ілюзії піддався і Ватикан, який переліщтовується з Советським Союзом на міжнародній арені в пропаганді миру. Щоб не бути голословним, наведемо такий типовий факт, який не має прецеденсу в історії Католицької Церкви. Зараз після інавгурації четвертої сесії Собору в 1965 р., папа Павло VI покидає соборові наради і удається літаком до Нью Йорку на наради ОН. Ішла війна у В'єтнамі і папа говорив: "Доми і майно простих людей не можуть бути нищені в ім'я таких клічів, як *Свобода* і *Справедливість*. Мої панове, ви виконуєте велике діло, виховуючи людство в любові до миру. Об'єднані Нації є великою школою такого виховання і оце ми в

авлі тої школи. Ви є архітектами і конструкторами миру . . . Мир, який Бог обіцяв людям на землі, показує нам дороги, якими мусимо йти. А першою з тих доріг, є розброєння".

Кореспондент ТАСС писав з Нью Йорку: "Засудження папою перегонів зброєнь має велике значення моральне. Всі, що люблять мир, можуть широ радіти, Советський уряд є переконаний, що ані політичні ані релігійні різниці, що ділять світ, не повинні стояти наперешкоді в осигненні миру". А московські "Ізвестія" писали, що Павло VI у зустрічі з президентом Джонсоном старався вплинути на нього, щоби занехав війну у В'єтнамі. Також дуже попирав прийняття комуністичного Китаю до ОН. Советський міністер закордонних справ, Громико, сердечно стискав руку папи і, як писали ньюйорські газети, довго трималися за руки, дивлячись собі в очі зі зворушенням. Папа запросив Громика до Риму. Міністер Ізраїля, Ебан висловився іронічно на однім прийнятті: "Маємо ген. секретаря ОН (У Танта), який хоче бути папою, і маємо папу, який хоче бути секретарем ОН".

Жонглюючи словом "мир", можна думати, що тим разом це є пуста фраза для Москви, яка боїться війни. ССРС це кольос на глиняних ногах, який тримається терором, але як довго можна сидіти на багнетах. У випадку війни ССРС стойть перед небезпекою потрійного фронту – фронт армії НАТО, на Сході причаївся китайський дракон, який чекає тільки нагоди, щоби кинутися і перегризти горлянку московському ведмедеві і фронт внутрі імперії – фронт поневолених народів. В додатку дивізії Варшавського Пакту, дивізії сателітних країн є нелевіні, вистарчить у випадку війни перестріляти генераліцію і сателітні армії можуть звернути зброю проти ССРС.

Москва свідома того, що вона сидить на вулькані, в якім кипить лавіна народного гніву, і тому вигідніше для неї не грati "ва банк" і ризикувати тотальною війною, вислід якої є непевний, а інфільтрувати західний світ своїми ідеями, інспірювати малі периферійні війни (Анголя, Етіопія, давніше В'єтнам, Камбоджі) під гаслом визволення від імперіалістичного гніту, розкладати західне суспільство пасифістичними ідеями, в чім дуже допоміжними для комуністів є християнські Церкви.

Павло VI перелічував свого попередника Івана ХХІІ і як Понтіфекс Максімус, намісник Христа на землі, іде до найвищого світського Ареонагу ОН і екс катедра проголосує МИР, не тільки як найщяхетнішу ціль, але ставить його вище понад Свободу і Справедливість. Серед загальних ап'льодисментів преси з'явилися, хоч і не чисельні, теж голоси критики католицької опінії, які добавували в тій мировій екстазі якби "нову релігію", яку Павло VI хоче накинути Католицькій Церкві, як нову "об'явлену правду".

Історія не знає ідеї вічного миру: "Я не прийшов на світ; щоби принести мир, а меч" – каже Христос. Меч боротьби з неправдою і злом. І хто ухиляється від тієї боротьби, проповідує пасифістичні гасла мирного співіснування із світом тиранії і насильства, той мусить програти. Мир, оснований на терорі, брехні і насильстві одного народу над другим – не є Божим миром і ми такий мир відкидаємо, бо це є мир тюрем, концентраційних таборів, психушок – мир могили. Ми такого миру не хочемо, незалежно, хто б його не проповідував – Москва, Ватикан, чи сам папа.

Раю на землі нема і не буде. "В поті чола будеш їсти хліб твій" – сказав Господь до перших прародичів у раю і від того часу йде повсякчасна боротьба за існування. Дух нашої епохи вимагає від нас широких горизонтів, сміливих планів, візії великого майбутнього. Ше ніколи, здається, не пережило людство такої глибокої духової кризи, як сьогодні. Стоймо на межі двох епох, відходить у вічність стара доба а на зміну їй вже зарисовується новий світ, побудований на засаді християнських принципів, правди, справедливости і волі для всіх.

ПРОГРЕССІО ПОПУЛЬОРУМ

В 1967 р. на Великодні Свята Павло VI видав енцикліку під повищим заголовком, що означає – прогрес народів. Енцикліка присвячена проблемам соціальної несправедливості, ділить краї і людей на "багатих і бідних". Виступаючи в обороні бідних, енцикліка попадає часто в тон марксистської ідеології, розуміючи під багатими розвинені промислові краї, з високим життєвим стандартом, а під бідними відсталі африканські країни, які шайно здобули незалежність, яких ніхто не може зробити за рік чи за два багатими й економічно незалежними. До цього потрібно довгого часу і розумної господарки, щоби впоратися з нуждою, з неграмотністю та іншими соціальними лихами.

Зусилля Ватикану розв'язати соціальні проблеми апелем до багатих і бідних, тільки комплікує справу, воно революціонізує і кидає бідних в обійми комунізму, а це є регрес, а не прогрес, бо комунізм нігде не розв'язав соціальних проблем, він створив дві кляси – бідаків-нуждарів і клясу партійних паразитів, які живуть на кошт бідаків.

Що може знати мурин в селі африканськім про багачів в Америці, Японії чи Німеччині. "Багач", якого енцикліка сугерує йому як причину його нужди, то його сусід в його селі чи в другім, який має муріваний дім, ровер, водяну помпу і більше свиней. Проти нього керує він свою ненависть, не входячи в то, в яких обставинах дійшов він до тих "багатств". Підсичуючи анімозії примітивного населення Африки, енцикліка торує дорогу комуністичному "раєві" в тій частині світу.

Від найдавніших часів у всіх суспільствах існував стан соціальної

нерівності, нерівного поділу дібр, іншими словами стан поділу суспільства на бідних і багатих. Не хочемо обороняти багатих і не входимо в причини такого стану, на то складається багато чинників. Візьмім простий приклад – тридцять років тому приїхало до Австралії, скажім 30.000 українців. Всі зачинали з нічого і за той час деякі добробилися великою маєтку, стали багатіями, а більшість добробилися до власної хати і евентуально авта, а деякі й того не мають. І що тут говорити про соціальну несправедливість. Візьмім інший приклад. Припустім, що в Америці прийшов до влади скрайно соціалістичний лівий уряд, який перевів уравніровку всіх громадян, відібрав мільйони від багачів і розділив добра по рівній пайці між усіми. За кільканадцять чи кількадесят років побачимо знова процес соціальної диференціації, бо один свою частку проплив, другий програв в коні чи в карти, третій в інший спосіб розтратив, а хто був спритній, скупив то, що тамті стратили і знова став багачем, а той пролетарем. Всім здана є пригча про таланти. Той, що дістав п'ять талантів, мудро господарив ними і добробив других п'ять, а той, що дістав один талант, закопав його в землю, бо боявся, щоби його не стратив.

Безперечно, що в різних країнах світу існують такі соціальні умовини, що вимагають певних реформ. Це є здебільші країни багаті в мінеральні поклади, які лежать внутрі землі безчинно. Сотні тисяч гектарів землі лежать облогом в Швд. Америці – як пустинні прерії, а мільйони міського безробітного пролетаріату дусяться в тісних кучках по містах і стають легкою здобиччю комуністичної пропаганди, мовляв, комунізм єдина ваша надія, комунізм розв'яже усі ваши наболілі проблеми, дасть працю всім, гарні чисті мешкання, відбере фабрики і землю від багатіїв і дасть їх робітникам. Старі большевицькі байки – "війна палатам, мир хатам" і т.п. Ми вже бачили, що сталося із зрабованими фабриками і землею в ССР. Большевики потрапили "скинуть навіть з хлопа" тих, що самопевно заявляли – "з хлопа мене ніхто не скине".

Комунізм не є в жаднім випадку мудрою розв'язкою соціальної несправедливості. Це є втеча з-під ришки на дош, це є так якби хтось зі страху перед смертю поповнив самогубство. Революційний комуністичний рух не полегшує переведення конечних соціальних реформ, але їх унеможливлює. В консеквенції не провадить до крашого завтра, але до ще більшої нужди, до цілковитої неволі фізичної і моральної, до потонтання одиниці і гідності людини.

Але хто має остерегти тих людей перед тим лихом, коли ті, що покликані вести своє стадо, вказувати йому правильний шлях, самі йдуть злою дорогою і тягнуть других за собою в пропасть. Хто має освідомити мільйони збаламучених людей, коли два останні папи повагою свого авторитету і владою даною їм від Бога баламутять людей, шукаючи коміромісуз із світовим комунізмом, влегшуючи йому дорогу до заливу цілого світу.

Пакуючи з комунізмом, пала простягає свій патронат над тими, що голосять фальш і облуду, що марксизм чи комунізм можна погодити з християнством, що то є союзники покривдженних, бо вони є теж за поваленням існуючого ладу і встановленням "раю на землі".

Філософія прогресистів іде сьогодні під таким приблизно кутом: в Європі і в світі християнство і комунізм то сьогодні дві наймогутніші ідеологічні сили і на них лежить велика відповідальність за долю світу. З того виходить необхідність співпраці. Треба отже створювати такі умовини, в яких та співпраця була би можлива.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ПОЛЬЩІ

Польща лежить на осі Рим-Москва не тільки в значенні географічні, але і в політичнім. На тій дорозі вона може становити перешкоду або поміст, який улегував би Ватиканові наближення до Москви – централі світового комунізму. Так як справи сьогодні стоять, Католицька Церква в Польщі виконує радше функцію помосту. Кардинал Вишинський має на Заході опінію твердого і неуступчивого у відношенні до комуністичного уряду. Таку саму опінію має він серед польської еміграції, яка уважає його за духового провідника народу, переходячи до порядку дня над усіми компромісами кардинала з комуністами. Але дійсність є далекою від такого погляду, автор уважає, що це є вислід "злудзеня оптичного".

В дійсності кард. Вишинський оказался більше податним на експерименти коекзистенції з комунізмом, як примаси інших комуністичних країн. Стан підлегlosti тих епископатів – в Чехословаччині, Югославії, Мадярщині – не відбувся без спротиву і зломання опору архиєпископа Берана з Праги, кард. Степаніча з Загребу, а особливо кард. Міндшенті з Мадярщини, якого довголітня боротьба з комунізмом в Мадярщині і з угодовою політикою Ватикану, закінчилася його детронізацією з гідності примаса мадярської Церкви. Досі двох церковних достойників оказалися дійсно твердими і невгнутими супроти комунізму – це є наш Блаженніший Патріарх, Кир Йосиф Сліпий, який карався 18 років за вірність Христовій Церкві і свому народові, і згадуваний вище кард. Міндшенті.

* * * * *

Бережи маєток про чорну годину,
Та віддай маєток за вірну дружину;
А себе довічно бережи без впину,
Та віддай майно і жінку й себе за Україну.

(І. Франко)

Р.Д.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА І ВІЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ (Закінчення з ч.5.)

ДІЯЛЬНІСТЬ УНРади і її наслідки.

УНРада постала на базі і як продовження традиції 1918 року, продовження тої легальноти, що проходила через Варшавський Державний Центр. Дружба з імперіалістичними поляками й віддача західно-українських земель створили порожнечу в наших визвольних змаганнях, яку на щастя заповнив визвольний рух українського революційного націоналізму. Сумної слави Варшавський Пакт сумною тінню ляг на новій УНРаді. М. Лівицький в Мюнхені 1957 року заявляє: "На еміграції не можна міняти державної концепції УНРади, як основної легальної форми української держави". Не дивлячися на те міняють виборність, договорюючись олігархічно щодо скількості мандатів від партій до Державного Центру, бо "на еміграції вибори неможливі" за словами Лівицького. Принцип домовлення повинен відогравати рішальну роль.

Шо означає така однакова скількість мандатів від усіх партій, живих чи мертвих, не треба хіба пояснювати. Здебільша, ці партії, це маленькі групи людей, без бази, без членства, без політичної діяльності, без пресового органу. Одним словом: Карикатура і фікція, згуртована біля УНРади, всі вони враховують курс співіснування в міжнародній політиці, через що їхня політика не має виразної самостійності й цілеспрямовання, а через те не може здобути собі здорового відгомуна в суспільстві.

Діяльність ВикОргану обмежується до висилання різних меморіалів і до пертрактацій міжпартійних, до засідання в Лізі Поневолених Народів СССР, в так зважім Паризькім Бльоці, до співпраці з Американським Комітетом Визволення від Большевиків, Інститутом Сов'єтознавства, Радіо "Свобода" та іншими подібними, і всюди зазнали вони коміллетної компромітації, яка ніякого політичного капітулу не дає їм на майбутнє. Про цю саме діяльність ми мусимо бодай коротко згадати.

Лівицький в Мюнхені на 4-ій Сесії УНРади заявляє: "АКВБ /Американській Ком. Визволення від Большевиків/ це чужинецька американська установа з добрими в основі інтенціями, бо з бажанням допомоги всім поневоленим народам в їх боротьбі проти комуністичного гніту". І даліше: "Базою співпраці з американськими чинниками в антибольшевицькій боротьбі може бути лише визнання ними ідеї Суворенної Соборної Української Держави, розподілу російської імперії на національні держави й підтримка національно-визвольної боротьби проти большевизму і проти всіх інших форм російського імперіалізму". Як бачимо слова гарні, та

які далекі від дійсності. Сподівання на АКВБ в жоднім випадку не оправдалися, бо АКВБ і не думає розбивати московської імперії, а навпаки завжди і всюди обстоює єдинонеділімство.

Так звана Ліга Поневолених Народів СССР, або Паризький Бльок, це об'єднання представників тих народів, що стоять на позиціях границь з 1939 року. Її підтримує американська організація "Вільна Европа". Голова В.О. УНРади М. Лівицький на 5-ій Сесії УНРади в 1962 р. сказав: Шо до Паризького Бльоку то В.О. УНРади є одним із його активних основоположників і активних учасників". В тій однаке активній співпраці ВО зазнав найбільшої політичної компромітації, витрачуючи всю свою енергію на голосовні пертрактації, з Паризьким Бльоком, а через нього з АКВБ. За словами Лівицького: "На Конференції Паризького Бльоку в липні 1958 року вирішено, що обставини, в яких треба було б переглянути відношення до АКВБ ще не настали". Мабуть не настануть віколи.

Така інституція як "Радіо Свобода" перейменована на "Радіо Візволення" і "Інститут Сов'єтознавства" це європейська експозитура АКВБ. Як відомо в одній і другій співпрацюють представники УНРади. Радіо Свобода пересилає авдіції до СССР нібито від українського народу або еміграції, але в дійсності від імені приватних американських чинників. В Радіо Свобода навіть нема кваліфікованих українських публіцистів. Українські висилання дуже обмежені і в Західній Європі їх почути не можна. Через це цілковитий брак контролі того, що вони висилують. Текст резолюції Американського Конгресу не був опубліковений, навіть коли Хрущов їздив в Україну в тій справі. М. Лівицький на 5-ій Сесії 1962 року сказав: "На жаль не тільки скороочують наші матеріали / і то завжди скреслюючи найбільше істотні під національним оглядом уступи/, а чафто їх зовсім не пускали, не зважаючи на постійні інтервенції з боку ВО УНРади. Це називається за словами Лівицького, кола УНРади лише намагалися використовувати інституції АКВБ для провадження як найбільш наближеної до самостійницьких позицій пропаганди.

Інститут Сов'єтознавства, в якому керівником української групи є доцент І. Бакало, фальшує національні інтереси й історію неросійських народів. Старанно обминає національні питання й публікує скандалальні розвідки московських вчених та промосковських елементів. Те саме в Бюлетені Інституту. Єдноти поміж науковцями немосковських народів нема. Наукова Рада тільки фікція.

Ані АКВБ, ані Паризький Бльок ніяких антиімперіалістичних чи антикомуністичних акцій не робить. Відповідь журналіста В. Гришка Берлінському Комітетові за повернення на Батьківщину відкинено. Отже повна коекзистенція. В Інституті і Радіо Свобода нема навіть представника Паризького Бльоку. Антикомуністична вистава влаштована АКВБ мала

нечуваний єдинонеділімий і реакційний характер. Пертрактації в тій справі не дали жодного результату. Але резолюція 4-ої Сесії каже: "ВО УНРади і надалі має посилювати заходи, щоб праця українців в Інституті для вивчення СССР і Радіовисильні відповідала вимогам визвольної боротьби українського народу. Та це тільки гарні слова й більше нічого. Українська сторона не здійснила заповідженого переглянення свого відношення до АКВБ.

ВО тільки тоді почав ставити свої вимоги до АКВБ, коли була прийнята резолюція Конгресом США про тиждень Поневолених Народів. В 1960 році була створена Комісія для порозуміння між АКВБ і Паризьким Бльоком. але результатів вона не дала як звичайно жодних. На поставлений запит до АКВБ, чи вони згідні співпрацювати з Паризьким Бльоком на базі резолюції Конгресу США, то ясної відповіді не було, а дальша практика АКВБ свідчить про щось інше. Такі наперові і словні пертрактації в кулюарах ВО УНРади, Паризького Бльоку й АКВБ створюють безнадійну пародію визвольної справи й задушливу атмосферу розкладу й реакції. Що й говорити про Визвольну Боротьбу. Порожнечею звучить також такі слова Лівицького, які не знаходять собі підтвердження в дії: "Коли ідеться про працю українських науковців в Інституті Сов'єтознавства чи українських журналістів в Радіо Свобода, то це ніскільки не в'яже і не в'язатиме ВО УНРади в провадженні ним визвольної політики на засадах самостійництва й соборництва". Ф. Пігідо в брошури "Консолідація і непередрішенство" каже таке: "Українські демократичні кола вважають потрібною і корисною для визвольної справи співпрацю в питанні боротьби проти большевизму, що її провадить АКВБ".

Ось така діяльність УНРади. Інтересно, що коли йдеться про АКВБ, та навіть такі фігури зі США як Добрянський, Галичин, Душник під тиском американських чинників, переконували вступити до АКВБ, що безперечно був би гріб для нашої визвольної справи. Наш Визвольний Фронт не туди проходить і нішо його не зведе з правильної дороги.

ЄДНІСТЬ:

Що таке політична єдність? Чи вона взагалі існує? Треба відразу скласти, що це є тільки видумка, мрія, якою оперують різні політичні чинники, щоб здобути собі симпатії безкритичних мас. На ділі в ній ніхто не вірить, бо її в політичному житті взагалі не має.

Коли політичному чинникові, що пробує вдергатися на арені, або взяти ініціативу в руки бракує здорового ідейного підґрунтя, він на всі голоси говорить про єдність, щоби вдергати на поверхні.

Таке і з нашою УНРадою, Голословленням про єдність вона пробує рятувати свої підірвані позиції. І ось у Сіднею на Зборах однієї Кооперації мали ми наглядний приклад такого ламенту. Збори почалися піснею:

"Боже нам єдність подай", що звучало як квіління лірників кальварійських і нагадувало ту хурторянську пісню минулого сторіччя: "Де згода в сімействі там мир і тишина".

В дійсності така реч, як єдність в політичному житті не існує. Кожна партія, чи політична організація, має свою власну політичну програму й модернізацію відбирає собі таку, яка їй найбільше відповідає. Кожна політична партія чи організація, пропонує як може і як уміє свої власні ідеали, отже яка тут може бути єдність? Натомість заходять критичні моменти в суспільстві, чи навіть в цілій нації, коли для розв'язки проблеми потрібна координація або консолідація політичних сил для більшої удачності й вирішальності інтересів. Але координація це не єдність, це щось більшого від єдності. Єдність це слабість, це нейтралізація політичних сил, що веде до замертваючої думки. Натомість консолідація це вищий стан національної дії.

Вісьмим для прикладу наші вітчизнені змагання, чи боротьбу за роз'єднання московської імперії. Тут потрібна консолідація всіх політичних сил в ім'я майбутнього. Але на таку консолідацію УНРада не піде. Її потрібна єдність, мир і перетрактації, а не динамічна розв'язка й боротьба.

Суть єдності в єдності ідеї тих, що боряться. Так було в 1918 році, 1941 році і в діях УГВР, де різні політичні організації, одуховлені вітчизненним націоналізмом, збиралі в одну вітчизнену формацию державно-політичні традиції останніх десятиліть. Суть єдності в великій перспективі дій, якої зараз немає, бо УНРада пропонує єдність на компромісах, забуваючи, що є люди, яких треба елімінувати без вагання, навіть силово, а не компромісами. Сила в дії, в боротьбі, в мобілізації ресурсів, в вихованні молоді, в революційному змаганні, а не в компромісах. Сила в демонстрації наших змагань і наших бажань, в домаганнях наших прав, в мобілізації світових антибільшевицьких лав, наших наїкращих союзників. Витрачаючи час на дискусії з людьми інерезних нежиттєвих переконань, з групками, чи радше з кліками, яких не переконаєш, не переродиш, як це робить УНРада, а потім шукання і клесння штучних компромісів, це страшений час, це змарноване життя, це нерозумне марнотравство.

Коли нема партієрів, то яка може бути єдність? Чи не краще тоді сепарація й відокремлення? А наша незламна постава буде впливати на ті одиниці, що нам прихильні, або йдуть окремими дорогами, подібними до нас. Опартуністичні застереження й компроміси тільки в'яжуть нам руки й ноги. Замість боротьби дебати, чвари й інтриги. Це бачимо на прикладі УНРади. За ті всі повоєнні роки, відмираючи сьогодні, вони навчили нас, якою дорогою не треба йти.

Зі звіту 5-ої Сесії УНРади довідуємося, що 2 листопада 1957 р. голова ВО мав зустріч із чільними представниками ЗЧ ОУН, щоби вяснити їх

становище до справ консолідації, і тоді представники ЗЧ ОУН заявили, що вони вважають доцільним поділ українських політичних сил на два табори: табір принципової політики і табір реальної політики. На це голова ВО відповів, що коли йдеється про зasadничі постулати української визвольної політики, то УНРада стоїть непохитно на принципіальних позиціях.

Різниці можуть бути тільки в тактичному підході до тих чи інших конкретних політичних справ. Однак на такому становищі ОУН залишилась і до сьогодні, виставляючи зрештою ще й інші відомі всім вимоги в справі консолідації. Це демократичні вибори й розвід із непередрішеннями.

Ще згадаймо, чи можна наприклад єднатися з "двійкарями"? Адже це найбільша зараз диверсія в визвольному русі. Це зовсім скомпромітовані опортуністи і псевдodemократи. Був тут їх представник п. Лебідь і що він нам сказав? Шо часи революційної боротьби минулися і що нам треба задовольнитися тим, що українська держава в формі УССР всежтаки існує, що югослави повинні бути щасливі, що мають Тіта, який їх об'єднав і що Кадара мадяри люблять. А з тими кого посилає Москва, треба зустрічатися і нав'язувати контакти, бо то наші брати. Є це тільки одна відміна одностроєвої диверсії, бо й двійкарі пробують дістатися до Державного Центру.

України не спасе один Центр. Жодна нація його не має. А спасуть її творчі, революційні сили, що вирости в чесній безкомпромісовій і безкон'юнктурній боротьбі. Сили, що ідуть з народом, проти опортуністів і спекулянтів.

(Закінчення слідує)

НОВЕ ВИДАННЯ

Накладом Української Видавничої Спілки в Лондоні появився черговий роман відомого українського письменника

Степана Любомирського

"ПРОМЕТЕІВ ВОГОНЬ"

Автор розгортає широке полотно подій, які відбувалися на західно-українських землях після закінчення II-ої світової війни та боротьби на житті і смерть українських патріотів з московськими наїзниками. Як і всі попередні твори С. Любомирського, "Прометеїв вогонь" читається легко, а інтригуючий зміст викликає непослаблене заінтересування у читача від першої до останньої сторінки.

Взявши до уваги що й велику ідейну вартість твору, Видавництво без вагання поручає його широкій читацькій публіці, а зокрема молоді.

Книга має 544 сторінок, формату А-5, на добром папері, в твердій оправі з мистецькою сорочинкою коштує в Австралії: 13 доларів.

Замовлення на книжку можна слати на адресу Адміністрації "Нашого Фронту".

E. МАЛАНИК.

МАЛОРОСІЙСТВО

II.

Намагаючись викладати малоросійство мовою стислою, з нахилом на-віть до академізму, все ж відчуваєш труднощі при формулюванні думок, щоб вони були легкосхопні, дохідливі. Випливає це з самої скомплікованої іс-тоти теми. Тому звернемось до ілюстрацій, взятих чи з історії, чи то з лі-тературі.

Не сягатимемо аж до праісторії. Зазначимо лише, що малоросіянству, певно, віддавна сприяли природні багатства і щедре підсоння нашої одної на світі Батьківщини. Плями майбутнього малоросійства, помітні вже в на-шім Середньовіччі /"татарські люди"/, яскравіють в добах Литовській та Козацькій. За гетьманування Виговського і в наступній Руїні – малоросійст-во українське стас вже чинником політичним і виходить на арену історії.

Переяслав той чинник якби залегалізував і він, бувши спочатку чисто чуттєвою й психологічною вадою, об'єктивно дає пізніш очевидний параліч національно-державній волі, а – дедалі – агентуру й п'яту колону Москви. Брюховецький – з одного боку, Тетеря – з другого: ось два обличчя ма-лоросійства за Руїни. Але ще Мартин Пушкар, полковник полтавський вста-є зловісним символом малоросійства по-Хмельниччині, символом зніве-чення перемоги під Конотопом, символом, що веде хід нашої історії аж до полтавської катастрофи, бо Кочубеївщина то був плід довгих десятиліть.

Якщо колись з'явиться історія Українського Малоросійства, то автор її саме Мартина Пушкаря, правдоподібно, проголосить батьком малоросій-ства. Бо, повторюю, всупереч популярній у нас думці, малоросійство то не москофільство і не ще якенебудь фільство. То – неміч, хвороба, каліц-тво внутрішньо-національне. Це національне по р а ж е н с т в о . Це, ка-жучи московською урядовою мовою ХVІІ століття, – шатость черкасская, а кажучи мовою такого експерта, як цариця Катерина II,де самоутверже-нность малоросійськая. Отже, є то логічне степенування: хитливість, зра-дливість, зрада і агентудність. Аж до часів наступних і нам найближчих.

Москофільство чи інше фільство /іх було кілька в нашій історії/ то є можливий напрям нашої національної політики. і в цім сенсі був "переяс-лавський" момент москофільства в політиці Богдана Великого, як мос-квофільськими були цілі десятиліття національної політики великого Іва-на Мазепи. Як туркофільство Петра Дорошенка. Як змушене польнофільст-во Виговського чи – на наших очах – Петлюри.

Всі ці приклади – то політика чи тактика. Але малоросійство – це не

політика і навіть не тактика, лише завжди априорна і тотальна капітуляція ще перед боєм.

Москофільство передпокладає власну, контролювану волю, отже, теоретично, кажучи, може міститися в границях національної чи, тим більше, державної політики, але малоросійство, як яскравий прояв паралічу політичної волі і думки, завжди є поза межами якоїбудь раціональної політики взагалі.

Діячі Центральної Ради малоросами не були. Вони були здебільша тими, що їх окреслюється виразом "свідомі українці" / в 1918 р. досить двозначно казали "переконаний українець"/. Але майбутній Історик не зможе по-літику Центральної Ради пояснити інакше, як присутністю в ній політичного малоросійства, яким були люди того покоління отруєні: брак найелементарнішого національного інстинкту і параліч політичної волі – були наявні.

З коротеньких слогадів ген. Врангеля, який в імперській гвардії був підлеглим Скоропадського, видно, що гетьман роздумував навіть над історією України. Але ці роздуми відбувалися літом 1918 р., – отже були і спізнені і абстрактні: історію треба було тоді вже творити, владу, якою обмеженою вона тоді не була, – здійснювати що хвилини, бо час був рахований. Гетьман Павло Скоропадський під багатьма оглядами стояв неспівмірно вище від більшості лідерів Центральної Ради, але й він був сином доби і ровесником покоління. Як – що не комплекс малоросійства, то напевно "комплекс Гоголя" тяжів і над ним. Павло Скоропадський залишив нам класичний приклад українського політичного гамлетизму, який, до речі, тісно зв'язаний з традиційним малоросіянством. І в цім була трагедія і Батьківщини, і її нещасливого сина; який на чужині залишився їй вірним аж до смерті.

III.

В нормальній, незмалоросійщеній психіці кожного сина свого народу існують своєрідні "умовні рефлекси" національного інстинкту: Чорне – біле, добре – зло, вірне – невірне, чисте – нечисте, Боже – диявольське. В малоросійстві ці рефлекси пригасають і слабнуть, часом аж до повного їх зникнення. В такім стані сама – праця інтелекту не помогає, бо буде завжди спізнена. Навіть розроблена, зафікована і по архівах переховувана національно-політична мисль не може винагородити того інстинктивного розуму, що його називаемо часом природним, часом мужицьким, і який тісно зв'язаний з волею і характером. Цього "природного" розуму не може замінити жадна школа, жаден титул чи диплом. Історичне малоросійство – або той розум редукувало до розмірів "мужицької арихметики", або

Його наркотизувало різними мітами/спільна віра, спільний цар, спільний соціалізм чи брак географічних кордонів/, або – просто вижирало як мікроб вижирає живу тканину організму.

Що ж таке малоросійство? Це також затьмарення, ослаблення і з часом зникнення історичної пам'яті. Тому і колишній Петербург, і теперішня Москва, розпоряджаючи зцентралізованим шкільництвом, таку велику вагу надавали й надають науці і с т о р і і, яка в сполученні з відповідно підібраною літературою / а т.зв. російська література є першорядний чинник деморалізації, про що попереджував, але безуспішно, ще Володимир Антоновий / – забиває історичну пам'ять української дитини з першим днем вступу її до школи.

Придивімось, що робиться в сучасній історіографії! Яку до дрібниць продуману програму злеформованої й зденатурованої Історії там розроблено! Бо то – найважливіший відділ лябораторії малоросіянства. Малоросійство, як показує досвід, одночасно плекається також систематичним впорскуванням комплексу меншевартости /" ніколи не мали держави", "темне селянство", "глуний хохол", і т.п./ насмішкуватого відношення до національних вартостей і святощів. Це – систематичне висміювання, анекдотизування й глумування зі звичаїв, обичаїв, обрядів, національної етики, мови, літератури, з ознак національного стилю, результатів якого ставляться систематичні, плянові й терором підпреті перешкоди. А коли пісню чи танець висміяти не вдається, тоді їх вульгаризується й примітизується /" пісні народів СССР"/ так, щоб гопак непомітно переходить в камарінський, а бандура – через різні "капелі" – в балалайку чи гармень. Коли ж в області науки чи мистецтва постає твір уклайнського національного духу вартости бездискусійної і самопереконливої, тоді приходить просто реквізіція чи "соціалізація" і твір проголошується "нашим" /руським " чи тепер "советським"/.

Для сучасників Шевченка національність нашого великого математика Михайла Остроградського була річчю очевидною. Сьогодні це "руссікій учений" – вже для цілого світу. Ми знаємо, що один з фундаторів науки про міцність матеріалів та будівельної механіки – Степан Тимошенко є син нашого народу і найстарший член Наукового В--ва ім. Шевченка, але для цілого світу він сьогодні навіть не американець, а просто "руссікій" і його навіть переклідені, підручники в СССР давно вже "націоналізовано" для генія "советського народу".

Ось свіжий приклад: видатний наш мистець Олександр Довженко, який в умовах власної держави виріс би на світового генія, пильнував аж до своєї смерті, щоб в кінці кожного його, Москвою соціалізованого, твору стояло: переклад з української. Але не всів він склепити очі, як його те-

стаментарну "Зачаровану Десну" видано було в Москві велетенським на-
кладом по-російському, а одночасно англійським переклад з зазначенням
що він советський, отже для "англомовних народів" – "руссій" письме-
нник. Уявім собі, що диявол помагатиме так само далі – і тоді за 20–30
літ, Довженко буде так само русским, як Тимошенко і Богомолець, як Бо-
ртнянський, Боровиковський, Гоголь, Мечников, Куйиджі, Самокіш чи / до
речі з львов'я /Айвазовський

Київську Всеукраїнську Академію Наук перетворено на провінційну фі-
лію московської з публікаціями "на общепоцятному". Славна Київська А-
кадемія Мистецтв обернулася на провінційний "художній" Інститут, а її фу-
ндатор – геніальний графік Юрій Нарбут – просто викреслений з історії:
Його пам'ять . . . зліkvідовано навіть у "всесоюзний" скалі. "Нет, не би-
ло і бить не может" . . . Те саме з музикою, опорою. Один з авант'гардових
театрів ХХ ст. – театр Курбаса – Куліша знищено докоріння і на його мі-
сце привернуто побутовий, фактично малоросійський театр, який, однаке,
порівняти з класичним побутовим нашим театром Кропивницького – Кар-
пенка Карого; "на українском язику" в УССР опинився на рівні –увіч-
неного ще Винниченком – Гаркуна Задунайського.

Дуже прикметний недавній випадок з поеткою Ліною Костенко . По ви-
дані тільки двох книжечок поезій – вона опинилася з кляпом в роті. Не
з огляду на тематику / про кохання й соловейка така В. Ткаченко воропає
собі без перешкод/, хоч Л. Костенка мала необережність писати про . . .
море, забувши, що тема моря для українців була заборонена ще в кінці 20их
років /"нізяз"/. Ні, справа була не в тематиці, а в занадто певнім тоні,
занадто сувореній інтонації і занадто яскравій літературній культурі, яка
– ретроспективно – виявляла рівень 20-их років, неокласиків, Пружни-
ка ба й . . . Яновського, словом зраджувала неперерваний процес . . . А,
на біду, – поетка справжня та ще й з власним стилем. Це й припечатало
її долю. Вона фактично вже задушена, не вспівши навіть заквітнути. Ви-
падок з Ліною Костенко, може, найяскравіше показує справді сатанинсь-
ку чуйність советського апарату малоросизації.

Побіжно відзначені явища дають мірило сучасній советській малороси-
зації нашої культури і показують обсяг продукції всеохоплюючого мало-
російства на нашій Батьківщині, де, до речі, вже офіційно не фігурує на-
рід український, лише від десятків літ просто "народ України", отже не
нація, а населення, мешканці "піпел", або, як тепер кажуть, жителі цієї
"республіканської" колонії "советського государства".

Ярослав Степанко.

УКРАЇНА – РЕВОЛЮЦІЙНА ПРОБЛЕМА СВІТУ.

/Продовження./

БІЙ ЗА ДУШУ НАЦІЙ.

Характеристичним феноменом сучасної ~~животи~~ визвольної боротьби поневолених націй у російській імперії й в створюваних комунізмом країнах, крім безпосередніх форм і методів боротьби, якось демонстрацій, стрajків, розрухів, масових акцій, збройних зударів, – є ідейно-політичний культурний, світоглядовий, релігійний бій. Це зудар національних організмів – поневолювача й поневолених.

Найбільшим нашим досягненням у визвольній боротьбі, а також гарантією нашої перемоги є факт, що бій за душу націй, за душу поневолених народів, підняло саме якраз молоде покоління, яке народилося вже під московсько-большевицькою окупацією і не бачило вільного світу, наяваки – його виховували у ворожому до своєї нації дусі.

Прапор традиціоналізму, першості духу, бессмертності душі, прапор нації, невмирущості народу підняли також шести- і семидесятники. І це – найбільший удар, що його зазнала комуністична ідеологія, її система і взагалі московська окупаційна влада за минулі десятиріччя. Тому самоусвідомлення власної національної якості, власної суті, власний оригінальніс традиційних вартостей духу, культури, правовости, української соціальноти, утвердження державності минулих історичних епох та розбудженої національної гордості, що веде до суверенної самоувердження своєї державницької тисячолітньої традиції – це остаточна ідейна перемога над системою ідей ворога-окупанта. Це – історична заслуга героїчної боротьби ОУН – УПА!

Як завжди, перемогою збройної революції є світогляда, духовна, моральна й політична революції. Творчість молодого покоління в Україні має виразне національно-політичне: цілеспрямування – національну державу. Пов'язання визвольної боротьби з цілісним життям нації – це істотна вимога, яка виросла з життя і мусить бути залучена в дальше плюнування й опрацювання стратегії революції.

Зосередження всіх багатогранних гасел життя в одному зенітному пункті та органічне поєднання гасел сьогоднішнього дні з проекцією здійснення їх повністю в УССД, – стимулюють стискінне тяжіння всіх ланок життя і всіх переслідуваних, гноблених, визискуваних та спраглих волі до відновлення суверенної Української держави. Студенти у високих шко-

лах змагаються за свободу досліду й науки, і саме усвідомлення того, що свобода досліду в українському дусі може бути здійснювана тільки в УССД, дає їм ту зенітну точку, до якої вони мусять змагати, щоб здобути передумови для розвитку свого життя і творчості.

Наше вирішальне завдання – всі органічні життєві процеси, включно із змагом за хліб насущний, піднести під спільній знаменник боротьби УССД і розвал московської імперії.

Не розраховуючи на палацовий переворот, як нашу концепцію визволення, хоча нагодою до зрыву він за означених умов може бути, приймаємо визрівання революційно-визвольного процесу – з допомогою боротьби на всіх ділянках життя, яка штурмуватиме тюрму народів і комуністичну систему, її підриватиме й розриватиме, пов'язуючи стихійне тяжіння боротьби всіх верств народу до образу тих ділянок в УССД навіть – на перший погляд – частковими, конкретними гаслами дня, але ясною цілеспрямованістю – можливістю їх повного здійснення в суворенні Українській державі. Революційна боротьба че може бути відірвана від проблем живого життя – духового, культурного, релігійного, соціального, господарського, всебічних прав чоловіків, прав нації. Вона не може зависнути у повітрі, розплистися у загальних гаслах, вона маєчи міт-легенду-візію мусить об'єктивувати їх щодня, щохвилини у практичному житті.

Фронт має бути всією – в колгоспі, на заводі, в школі, в профспілці, у фабриці, в спілці письменників, в адміністрації, в армії, в літературі, у боротьбі за катакомбну Церкву і в її обороні, в кожній ланці духовного й фізичного життя. Жертвові, самовіддані, відважні діячі, що виростають у такій боротьбі стають прикладами народних мас.

Тому треба інакше розглядати виступ наших шести- і семидесятників, як тих, що лише прагнули свободи культурної творчості. Їх не можна уважати тільки за проминальний ефемерний етап боротьби, до того ж "безуспішної", бо, мовляв, вони опинилися в тюрмах. Ми окреслили цей період як ідейно-політичний бій за самоутвердження й розгорнення українського національного світу ідей. А одночасно це було продемонстрування незламних характерів, особливо потрібних Україні. Це був наголос на означені вартості у тій фазі боротьби, а не замкнена сама в собі фаза, якщо мова про її зміст.

Поява нового молодого покоління – це вицвіт пролитої крові ОУН-УПА. Вона продемонструвала оригінальний світ ідей України, самоусвідомила українські вартості й якості, унаявнила їх, удокументувала, заперечивши чужі, накинені Україні. Те, що УПА осягнула зброею, реалізуючи дилему бути чи не бути українській нації, а ОУН політично й ідейно /Україна проти Росії/, шести і семидесятники продовжували видобувати з тисячоліт-

ніх коренів України у протиставленні до російського світу ідей і "вартостей". Відклика деякого з них до т. Зв. конституції УССР–ССР мав передусім показати Заходові східність московської екстермінаційної політики і толплення прав нації і людини під прикриттям барабанної агітації про "розв'язання національного питання в ССР" /щляхом "злиття нації"/.

Одне з найреволюційніших гасел – це боротьба за правовість, за справедливість, за законність, яка не має жадного відношення до російського / т. зв. советського, окупаційного / права. Законність, справедливість правовість – почуття етичне, моральне, вияв інстинкту людини, спільнотної національним змістом і Божим правом одуховленої істоти.

ЛЕГАЛЬНІСТЬ НАШОЇ БОРОТЬБИ.

Наша боротьба легальна з погляду нашого права. Можемо її пізивати явною і неявною, підпільно, у явних і неявних формах. Нелегальні, незаконною вона ніколи не була і не є. Нас ні зобов"язує зробити, російський кодекс; нелегальне на українській землі все те, що чинить окупант, а легальне все те, що чинять борці за права нації й людини. Тому з погляду українського права, права Божого, з погляду права Української держави, з погляду психологічно-етичної теорії права – наша революція, наша визвольна боротьба проти Росії на нашій землі законна, патоміст окупація України нелегальна, незаконна. Всі визвольні чини ОУН УПА були її законні, легальні, а всі дії москалів, іх армій, іх КГБ – злочинні, каригідні, незаконні.

Гасло нашої боротьби: Українця зобов"язує закон України, право України!

Треба проломити у широких українських масах почуття "незаконності" їх змагу проти окупанта, коли топчути "закони" окупанті в ім"я українського закону, в ім"я закону Божого. Українська легальність, Божа легальність – дають силу й відвагу в боротьбі, бо це боротьба за своє право за право Боже, за право України-нації й української людини на українській землі.

АЛЬТЕРНАТИВА УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ.

Революціонери мусять мати гін до влади власного народу, нестримний фанатичний гін, щоб народ бачив свою альтернативу влади, щоб бачив не лише Брежнєва й Щербицького, а й своїх лідерів, які спроможні стати й стають на бій з окупантом.

Щоб не було альтернативи, щоб не було другого бігуна влади в Україні, власної влади нації, московські окупанти намагаються потоптати си-

мволи, зламати їх або вбити. Звідси генеза т.зв. розкаювань, але звідси й убивство Бандери, Коновалця, Петлюри...

Тому кагебісти доклали всіх зусиль, щоб зламати навіть Дзюбу, добитися від нього будь-якої "заяви", щоб тільки по Україні пішла пригноблююча вістка, що Дзюба підписав "заяву", одже упокорився.

Наше завдання: дати альтернативу влади, показати рідному народові інший, протиставний бігун рідної влади, щоб він не дивився у порожнечу яку намагаються витворити москалі. ОУН-УПА, Бандера, Чупринка, Коновалець, Михайло Сорока та їм подібні – альтернативи, український бігун влади, символи іншої влади!

Центральну роль у боротьбі за визволення України виконує революційна ОУН, єдина суверенна сила України!

Генеральна лінія на теперішньому етапі визвольних процесів в Україні, мабуть, буде характеризуватися поглибленим підпільними формами боротьби і фронтальним наступом, нов"язуючи конкретні гасла нинішнього дня з єдинореальною можливістю здійснити їх в Українській державі.

ПОВОРОТ ДО СВІТЛИХ ТРАДИЦІЙ – РЕВОЛЮЦІЙНЕ ГАСЛО.

Саме за український зміст, за традиційні духові вартості в Україні розгорівся бій, що в ньому московські окупанти вже не спроможні перемогти жадними варварськими засобами й методами. Відклик до духу, до героїки минулих світлих українських історичних епох, Собори власних душ уже не погаснуть ніколи!

А це могутня духово-ідейна й етична рідна база для продовжування пе-реможної боротьби та визначування її стратегії й тактики.

Найреволюційніше діло молодого покоління України – це усвідомлення ним вічності України. Так званий історизм – це революційний чин, а висунення Соборів і Космачів – це "назад до величного вчорашиального", "назад до традицій величі" це – найвизначніший крок уперед до завтрашнього. Народові треба тепер влоювати в душу не те, що ніколи не було предметом змагань, і не відомо, чи вдасться його осягнути, а те, що вже було досягнуто ним, і його треба тільки в нових шатах зробити новою дійсністю, відновити у новій величині.

Черговий характеристичний елемент сучасної стратегії це – оборона нації. Гасло оборони мобілізує не тільки революційні елементи, а й розгортає фронт боротьби на відсталі прошарки, поширює запілля для тих, що наступають.

/закінчення буде/

* * * * *

НЕЗАЛЕЖНА ПРОФСПІЛКА В СССР

Як вже відомо з преси, в СССР група робітників заснувала незалежну профспілку, яка незалежно від офіційної, контролюваної партією, заступатиме інтереси робітників у Советському Союзі. Назва нової спілки робітників – "Асоціація вільної профспілки працюючих у Советському Союзі". Після проголошення статуту Асоціації, КГБ постановило негайно зліквідувати її через арешти, застрашування і цьковання відомих членів профспілки. У висліді цього, ряд робітників вже заарештовано, декотрих примищено у тюремних психлікарнях, деякі зникли безслідно, а на інших більшалений натиск, щоб "самоліквідувати" незалежну профспілку.

Нижче друкуємо, за оригіналом, "Статут" цієї профспілки.

"С Т А Т У Т"

Асоціація вільної профспілки працюючих у Советському Союзі, Дієція від 1-го січня 1978 року по 1-ше січня 1979 року.

Розділ перший:

ЧЛЕНЫ АСОЦІАЦІЇ ВІЛЬНОЇ ПРОФСПІЛКИ ПРАЦЮЮЧИХ У СОВЕТСЬКОМУ СОЮЗІ.

1. Членом Асоціації вільної профспілки працюючих може бути кожний робітник і службовець, права й інтереси яких протизаконно обмежуються адміністивними, советськими, партійними й судовими органами.

2. Член Асоціації профспілки має право:

а/ свободно обговорювати всю діяльність Асоціації, вносити пропозиції, відкрито висловлювати й відстоювати свою думку до прийняття Асоціацією вільної профспілки рішення;

б/ брати особисту участь у засіданнях, коли розглядається питання про її діяльність чи поведінку;

в/ вести невпинну боротьбу за мир і дружбу між народами;

г/ підвищувати політичну свідомість;

г/ додержуватися Статуту Асоціації вільної профспілки;

д/ виконувати громадські доручення Асоціації.

3. Член Асоціації має слідуючі привілеї:

а/ одержує правильну юридичну допомогу;

б/ отримує моральну й матеріальну поміч у межах можливості;

в/ одержує допомогу в шуканнях житла, коли існує така можливість надає допомогу своїм товаришам.

4. Приймання у члени Асоціації вільної профспілки відбувається за осо-
бистим бажанням із попереднім тижневим обміркуванням, виходячи з умов
наслідків за вступ до Асоціації.

5. Рішення про прийняття у члени виноситься зборами.

Розділ другий.

ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА АСОЦІАЦІЇ ВІЛЬНОЇ ПРОФСПІЛКИ ПРА- ЦЮЧИХ.

6. Будується на основах демократичного централізму, що означає:
а/ всі знизу догори вибираються членами й перед ними звітують;
б/ вирішують усі питання Асоціації відповідно до її статуту;
в/ рішення приймається більшістю голосів.

7. Свобідне й ділове обговорення питань праці Асоціації профспілки є важливим принципом внутрішньопрофспілкової демократії. На основі внутрішньопрофспілкової демократії розвивається критика й самокритика, активність та ініціатива членів, змінюютьсяся ділова і свідома дисципліна.

8. Основою Асоціації вільної профспілки є Асоціація членів, яка вини-
кта на базі "серока трьох".

9. Завдання Асоціації вільної профспілки слідуючі:

а/ виконання зобов'язань по колективному домовлені;
б/ втягнення робітників і службовців у членство Асоціації вільної про-
фспілки;
в/ проведення в життя рішень Асоціації в ділянці захисту прав і шукань
справедливості;

г/ виховання членів Асоціації в дусі непримиренногого відношення до не-
достач, до проявів бюрократизму й окозаміловання, безгосподарності й
марнотравства, недбалого відношення до народного добра.

Розділ третій.

ЗАСОБИ АСОЦІАЦІЇ ВІЛЬНОЇ ПРОФСПІЛКИ.

10. Засоби Асоціації вільної профспілки складатимуться:

а/ із щомісячних членських вкладок, у міру можливості від непрацюючих;

б/ не більше одного відсотка із заробітньої платні працюючих, без об-
меження добровільних пожертв.

в/ від надходжень не членів Асоціації вільної профспілки за надання

послуг юридичного характеру, друкування скарг і їх складання, але не більше державного тарифу;

г/ з надходжень матеріальної допомоги від закордонних професійних профспілкових організацій.

Розділ четвертий.

ПРО ПРАВА АСОЦІАЦІЇ ВІЛЬНОЇ ПРОФСПІЛКИ ЯК ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ.

11. Асоціація вільної профспілки працюючих у Советському Союзі являє собою юридичну особу.

Як тільки Асоціація вільних профспілок працюючих у Советському Союзі буде визнана організацією МУГ або професійними профспілками за кордонних країн і одержуватиме моральну та матеріальну підтримку, вона приступить до нового перегляду Статуту з урахуванням умов особливого положення працюючих нашої країни, але не раніше річного іслування.

Рада членів "сорока трьох" вільної профспілки працюючих у Советському Союзі.

ЛЕОНІД ПЛЮЩ ПРО УПА.

У Парижі вийшла друком 1977 р. у французькій мові книжка споминів Леоніда Плюща п. н. "Серед карнавалу історій – Мемуари". Віннілезький тижневик "Канадійський Фармер", у колонці п. н. "Говорить Л. Плющ містить довгий час уривки в українському перекладі з названої книжки, які мають насамперед відношення до українських справ, національного руху в Україні і т. п. В ч. 50 з 12.12.1977 р. поміщений уривок, що рефере рує розмову Плюща зі старим гуцулом, мабуть у 1970 р.

"З повною /певною? – В-р обережністю я ставив питання відносно Української Повстанської Армії / УПА і "бандерівці", як іх називає урядова пропаганда/. Ale чи сьогодні хтось міг би призватися, що він боровся в їх рядах? Безконечні партизанські бої проти німців і росіян виснажили населення, якому доводилося гррати ролю "ненейтральних". Під кінець боротьби проти росіян, партизани осягнули вершок роздражнення: часто ім доводилось силою забирати провіант від людей, вбивати за найменше підріння, і навіть стрілятись між собою. Один східний українець, дружина якого була з Західної України, перебував в тому районі саме в той час, коли проходила колективізація, в якій він брав участь. Він мені розповідав багато болючих аспектів акції УПА, які знецінювали симпатії до них,

як до визволителів з-під німецького ярма. Рівночасно він розповів багато випадків і доказів жорстокості поліцістів НКВД".

Уривок, як бачимо, доволі баламутний, загальниковий і двозначний. Виходить, що Плющ довідався про дії УПА дуже пізно, щойно будучи в Західній Україні на початку 1970-их р. Старий гуцул, видно, не дуже довіряв Плющеві і прикинувся "невтимальним". Отже Плющ стверджує тільки зрезигновано: "Чи сьогодні хтось міг би признатися, що він боровся в її / УПА/ рядах?" Інший принаїдний інформатор Плюща, східний українець який брав участь у запроваджуванні насильної колективізації Західньої України, розповів Плющеві тільки про "булючі аспекти акції УПА, які зневірювали симпатії до них /упівців/ як до визволителів з-під німенського ярма", хоч не міг теж замовчати "багато випадків і доказів жорстокості НКВД". Вражає те, що Плющ згл. Його інформатор – не згадує нічого про боротьбу українців проти московсько–большевицького ярма". Що більше, в абзаці, який попереджує зацитованій вище уривок, Плющ висловлює неприємне здивування, що старий гуцул "єднав наших братів–слов'ян /чехів і руських/ з німецьким ворогом", коли йшлося про їхнє відношення до українців. – "Це поняття зовсім невідоме в Східній Україні, щоб окупантів–росіян ставити на той самий позем, що й німецького окупанта", – пише Плющ. Чи справді так е? Дуже сумніваємося. Плющ мабуть тенденційно приписує всім українцям на ОСУЗ свої власні почування до жорстокого гнобителя.

На стор. 225-6 Плющ наводить слова своєї дружини Тетяни, що – мовляв – "Осадчий і Чорновіл мають більш–менш ті самі ідеї, що й ти/Плющ/ і голосять приблизно твої /Плющеві/ тактичні концепції" . . .

Ні, пане Плющ, це невірний погляд щодо справді нескорених і невгнучих характером українських патріотів, які дали доказ своєї національної гордості і безкомпромісності.

Один з наших читачів, П. Л. Сиротюк, сам учасник боротьби УПА, в листі до редакції "Гомону України", полемізує з наведеним уривком з мемуарів Л. Плюща, пише м. ін. "Ніхто з відділів УПА не забирає силою харчів від селян. Рівно ж нікого не вбивали "за найменше підозріння". А навіть якби були в часі війни які недотягнення, то уважаю, що нема на світі держави без мінусів. Не Плющеві писати про геройську і славну УПА".

З цими словами нашого читача погоджуємося повністю. Подібні погляди висловив Плющ в Канбері на питання – як він думає, чи СВУ і СУМ справді існували в Україні? Відповідь була, що він говорив з кількома особами і вони висловили погляд, що це мабуть була провокація НКВД.

Дивно, що Л. Плющ завжди знаходить таких сумнівних свідків. Добре що хоч про УПА не сказали його інформатори, що це також видумка КГБ.

С. «ГРИГОРІВ.»

В РІЧНИЦЮ БИТВИ під КОНОТОПОМ.

В місяці липні годиться відзначити річницю великої перемоги козаків над москалями під проводом гетьмана Івана Виговського, що сталося 8-го липня 1659 р.

Гетьман Іван Виговський, що повів козацькі полки до цієї великої по-біди, народився на Київщині, в родині шляхтича. Замолоду Виговський вчився в київській академії, а коли доріс, вступив до польського тзв. квартяного війська, і дослужився там поручника. У битві на Жовтих Водах, де Хмельницький розбив польське військо, Виговський, як польський жовнір попав у татарський полон. Богдан Хмельницький викупив його з неволі, і доручив йому вести Канцелярію.

Виговський зорганізував велику канцелярію, дібрав ряд талановитих співробітників, і виховав ціле покоління українських урядовців і дипломатів. Незначний давніше уряд писаря, став найважнішим урядом в державі. При боці Богдана Хмельницького відбув він майже всі походи і дипломатичні переговори.

В 1648-ого р. був у Галичині і Семигороді.

1649-ого р. укладав Зборівську умову.

1653-ого р. трактував з поляками під Жванцем, а 1655-ого р. під Львовом. В імені Богдана Хмельницького вів усі переговори з Москвою, шведами, Кримом та іншими державами, з якими Богдан Хмельницький мав дипломатичні зносини.

Коротко сказавши, Виговський скоро став правою рукою, дорадником і заступником гетьмана. Мав, він сильний вплив на гарячого вдачею Хмельницького і нераз злагідновав його надто гострі виступи. Сам Виговський був спокійної вдачі, умів здергувати і закривати свої пляни, але в рішаючій хвилі виказував незвичайну енергію і силу волі.

Хмельницький на кілька місяців перед смертю, перевів на козацькій раді вибір свого сина Юрася гетьманом, а що Юрась Хмельницький був ще дуже молодий і до влади незрілий, старий гетьман на смертному ложі зробив генерального писаря Виговського немов регентом в імені молодого гетьманіча. Ця комбінація, однаке, довго не вдержалася. Запорізьке військо здавна привикло до сильної влади в одних руках і, щоби уникнути майбутніх небезпек, порішено усунути Юрася Хмельницького зовсім від гетьманства, а на його місце обрано гетьманом дотепернього генерального писаря Івана Виговського.

За час довгої праці на уряді генерального писаря, Виговський мав на-

году розслідити глибше всі державні справи, пізнав усі недостачі устрою молодої держави і обдумав потрібні реформи. Від самого початку гетьманування він виступив із суцільною і твердою програмою. Приймаючи гетьманську булаву, він сказав: " Ця булава буде добром на ласку, а злому на кару.

Політичним ідеалом Виговського була самостійна і незалежна українська держава. Але, щоб отримати незалежність, треба було звільнити Україну від зв"язку, що від 1654—ого р., то зн. від Переяславського договору, лучив її з Московщиною.

Тому Виговський шукав опертя проти Московщини в інших державах, 1657—ого р. підписав, підготований ще Хмельницьким, Союз зі Шведами. На підставі цього договору обі держави Україна і Швеція забезпечували собі поміч на випадок ворожого нападу, мали повідомляти себе про пляни ворогів, і зобов"язуватися підписувати будучі трактати з іншими державами тільки за спільним порозумінням. Так, як за княжих і варяжських часів Україна могла затягнути військо і офіцерів у шведських провінціях. Крім того могла спроваджувати ремісників, і купувати в Швеції зброю і амуніцію.

В тому ж часі Виговський відновив союз з Кримом, що був зірваний 1654 р. Татари протягом цілого гетьманства Виговського лишилися його союзниками. Москва вирішила використати слабе становище новообраного гетьмана, щоб перевести гострий курс проти України. Цар зажадав щоб московських воеводів і московські військові залоги допущено не лише до Києва, але також до Чернігова, Ніжина, Переяслава і цілого ряду інших міст України, щоб вони будували там замки, щоби населення осіле навколо тих замків підлягало московським воеводам, щоб доходи з "подимного", аренди, та інших податків по містах, ішли на удержання московського війська і ще цілий ряд інших домагань. Щоб вимогти ці уступки, вислано з Московщини в Україну військо під проводом князя Романовського. Ці надмірні вимоги приневолили гетьмана і козацьку старшину до остаточного розриву і війни з Москвою.

Успішна війна з Московщиною була неможлива без попереднього порозуміння з Польщею, щоб забезпечити собі ~~поміч~~ в запіллі.

В тій цілі 16—ого вересня 1658—ого р., в Гадячі було підписано з Польщею знану тзв. Гадацьку умову.

Переговори з Польщею, крім загального значення, мали і спеціальну мету — запевнити Україні безпеку на західній границі в часі війни з Московщиною. Кампанія почалася ще в половині серпня 1658 р. Виговський, крім козацьких і наемних сил, мав значну підмогу татар під проводом Карабея і невеликий відділ поляків.

Військо поділено на дві частини. Один корпус зложений з 5—ти полків

під проводом ьрата гетьмана Данила Виговського, пішов на Київ, але був там розбитий російським воєводою Шереметоєвим, що в час довідався про наближення козаків. Сам гетьман Іван Виговський з головними козацькими силами і татарами перейшов на Лівобережжя, і посувався в напрямі на московську границю, де зібралося царське військо під проводом князя Ромодановського. Москалі налякалися підготувати Виговського і пробували переговорів, але рівночасно вислали в Україну нове військо під проводом князя Трубецького.

Трубецький зібрав всі московські сили, підступив під українське місто Конотоп, і почав його облягати. Українська залога під керівництвом ніжинського полковника Григорія Гулляницького не піддавалася, і незвичайно хоробро боронилася через 70 днів; від 29 квітня до 7-го липня 1659 р.

7-го липня на відсіч прийшов Виговський і ударив на облягаючих, перебив їх, і відігнав від міста, а сам було почалося верхів'я козаків. Московські воєводи не доцілили українських сил, і пустисяли в погоню. На під річкою Соснівкою, недалеко Конотопу, прийшло 8 липня до великої битви що покінчилася повною поразкою москалів. Кілька тисяч московського трупу вкрило конотопські поля, кілька тисяч пішло в неволю. Між ними два воєводи, князь Пожарський і князь Львов. Москалі втратили всю артилерію і полкові прапори.

"Кіт московської кінноти погиб в один день," писав рос. історик Солов'йов. Тривога впала на Москву. Удар був тим тяжкий, що несподіваний". Прийшов він по таких близкучих перемогах", писав дальнє російський історик,. "Ще недавно Довгорукий привів до Москви полоненого литовського гетьмана, а тепер Трубецький, на котрого була найбільша надія, погубив таке велике військо." Царський город Москва задрожав за свою власну шкуру. В серпні, на приказ царя, люди всіх чинів мусіли спішити на землі роботи для укріплення Москви.

Сам цар з боярами часто був присутнім при роботах. Татарські залоги запускалися аж в околиці Москви, вгланяючи за набором ясиру і насъміхаючись, сказали московським послам:

" Ваш цар хоче запанувати над запорізькими козаками. Польський король також хотів запанувати над ними, але мало не віддав своє королівство. Те саме буде із московським царством. Воно буде знищено козаками".

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ О. СУМ ім. гет. І. МАЗЕПИ в МЕЛЬБОРНІ

Дня 11-6-78 року в залі при УКЦеркві в Норт Мельборні відбулися 24-ті Загальні Збори Осередку СУМ ім. гет. І. Мазепи в Мельборні, при участі 53 управлених до голосування членів.

Збори відкрив голова уступаючої Управи д. М. Моравський, та попросив Владику Кир Івана провести спільну молитву. Після молитви однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять тих членів, які відійшли від нас у вічність. Відтак відспівано сумівський гимн "Нехай вовіки буде слава Батьківщино Тобі".

До ділової Президії увійшли: д. Ю. Венгльовський, — предсідник, д. Л. Лаврівський — заступник, подр. О. Терлецька-Рогова і д. А. Лішинський — секретарі.

До Почесної Президії запрошено: Преосв. Владику Кир Івана, д. С. Лисенка /голова УГВ/, д. Д. Моравський /голова Відділу ЛВУ/, д. Я. Дума /голова О. СУМ ім. С. Бандери в Джілонгу/, П. Сорока, А. Березюк і М. Юрчак /почесні члени СУМ/.

По прийнятті порядку нарад Збори вітали Владика Кир Івана, голова Крайової Управи СУМ д. М. Моравський, д. Ю. Венгльовський від редакції "ЦіЖ", д. С. Лисенко від УГВ, д. Д. Моравський від Відділу ЛВУ, д. Я. Дума від О. СУМ в Джілонгу, д. П. Сорока від почесних членів.

Писемні привіти надійшли від О. СУМ в Аделаїді і від Стейтової Управи Союзу Українок Вікторії.

Звіти з проробленої праці зложили:

Головний виховник В. Хамула, який коротко, але чітко, з'ясував перебіг виховної праці в Осередку, звернув увагу на це, щоб на будуче звертати більше уваги на суть виховної проблематики, бо тільки правильна розв'язка виховної проблеми забезпечить духовий і національний ріст членства. На його думку Осередок повинен менше часу присвячувати на мистецькі виступи.

Після цього звітували д. П. Секів зовнішній секретар, подр. О. Лисенко внутрішній секретар. Відтак складали звіти д. М. Когут — організаційний і кер. дружинників, д. С. Романів — булавний, д. Б. Лех — реф. сеніорів.

В своїх звітах вони подали, що Осередок сьогодні начисляє 38 сеніорів, 44 активних і 46 неактивних дружинників і 130 юнацтва, разом 258 членів.

Фін. реф. д. Дмитрик Моравський виказав, що в касі є 18,601 дол. а майно Осередку виносить 45,263 дол. Це є власні кошти. Коли б перечислити це майно на сьогоднішній вартість то та сума буде кілька разів більшою.

Культ-освітній реф. д. Д. Моравський звітував за працю одиниць мистецької самодіяльності. При Осередку діють хор "Черемош" – диригент д. М. Костюк, танцювальна група "Верховина" – керівник подр. Н. Моравська, оркестра "Трембіта" – керівник д. П. Мазурчук та аматорський театр "Заграва" – керівник д. Д. Моравський а режисер п. Я. Гевко. Мистецькі одиниці мали свої концерти в Сіднеї, Ньюбара, Нобел Парк, Саншайн, Канберра і останньо в Аделаїді. Також брали участі в різних громадських і національних святах чи річницях. В останньому році усіх виступів було понад 20-ть. В останньому році при Осередку організувалися Дует – сестри Гая і Маруся Костюк – дочки диригента "Черемош" М. Костюка та квартет П. Мазурчук, М. Магур, І. Забадеуш і С. Дранчук.

Друг д. Моравський висловив бажання, щоб мистецькі одиниці при Осередку дальше працювали наполегливо, бо праця тих одиниць, окрім мистецького, має великий виховний характер. Члени тих одиниць, а є їх понад 100, кожного тижня збираються в Українському Народному Дому на свої проби, де вивчають українську пісню а тим самим мову, також затіснюють дружбу, що багато впливає на працю Осередку.

Реф. зовнішніх зв'язків і преси д. Р. Хамула звітував про видання юнацького журналу "Наша Ідея". Ціллю того видання є привчити малу групу молодих дружинників думати про поважну українську тематику впорядковано висловлювати ці думки своєю мовою. Заявив, що цей журнал не є сфальсифікований, він видаваний виключно силами молодих дружинників і точно відзеркалює стан їхнього думання.

Звернув увагу, що до сумівської сторінки в Нашому Фронті "НАШ ШЛЯХ" мало сумівців дописують, навіть члени Управи не користуються тою нагодою.

Дальше звітували – референт Оселі "Карпати" д. Т. Шимський, реф. одностроїв д. С. Рищак та на кінець звіти референтів заокруглив голова уступаючої Управи д. М. Моравський /тепер голова Крайової Управи СУМ/. який вказав на жертвенну працю Управи, та гармонійну співирацю її членів що в результаті дало гарні успіхи, про що звітували референти.

В дискусії над звітами забрав голос д. Ю. Венгльовський. Він висловив признання уступаючій Управі за всесторонню працю в Осередку а зокрема мистецьких одиниць, висловив бажання до нової Управи, щоб ту працю продовжувати і розвивати. Друг П. Сорока казав, що виховна праця в Осередку є найважнішою, бо від неї залежить духовий і чисельний стан

Осередку. Тому на цю діяльність треба звертати дуже велику увагу. Мистецька діяльність є дуже важним чинником в Осередку, яка дуже а дуже допомагає виховній проблемі. Тому цю діяльність треба розвивати по можливості якнайшире. У виховній праці треба використовувати всі можливості, щоб забезпечити духовий і національний ріст членства.

В дискусії займали голос В. Хамула, П. Сенів, Р. Хамула і ін.

По уділенню з признанням абсолюторії уступаючі Управі, вибрано нову Управу, до якої увійшли: голова д. Степан Романів, члени – Василь Хамула, Богдан Лех, Дмитрик Моравський, Петро Цькуй, Таня Захаряк, Роман Захаряк, Роман Занко, Дмитро Моравський, Роман Хамула, Василь Палійчук, Степан Рищак, Андрій Ліщинський, Оля Лисенко, М. Лаврівська.

Булава Юнацтва: дд: Андрій Лех, С. Сенів, П. Дідик, подр. Т. Ліщинська, П. Мазурчук, Ришард Занько, подр. С. Жабак.

К. Комісія: А. Березюк, П. Сенів, М. Когут.

Відспіванням національного гімну закінчено Загальні Збори.

Пресовий референт О. СУМ

А. Ліщинський

* * * * *

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ.

День 20-го травня 1978 р. залишиться надовго в пам'яті не тільки громадян Канбери і Квінбієну, але й цілої Австралії. В той день відбулася в Канбері величава антибольшевицька маніфестація, в якій взяло участь біля 900 осіб, з: Мельбурну, Джілонгу, Сіднею й околиць і з Квінсленду. Маніфестація почалася соборним молебнем, який відправив католицький священик, о. В. Рожик в православній церкві св. Миколая, на Тирнер. Після молебня рушив похід з пралорами і транспарантами під парламент, де відбулося протестаційне віче.

В українській мові промовляв голова Крайової Управи СУМ, М. Моравський а в англійській мові сенатор Дж. Найт. Під акомпаньємент рясногого дощу похід рушив під большевицьку амбасаду. Тут вже третій день відбував голодівку Василь Павліш зі Сіднею, який символізував советського в "язня". Перед імпровізованою тюрмою стояло двох кагебістів. Демонстранти знищили тюрму і визволили в "язня. Не зважаючи на сильний дощ демонстранти пікетували большевицьку амбасаду через кілька годин. Спальням советського прапору і відспіванням національного гімну закінчило демонстрацію.

Маніфестація йшла під кличем вшанування 40-ої річниці геройської смertи сл. п. полк. Євгена Коновалця і всіх Героїв, що впали в боротьбі за волю України, відзначення 60-тої річниці Української Державності і обо-

рони українських політичних в"язнів, що довгі роки караються в більшевицьких тюрмах і концтаборах. Маніфестацію зорганізували і були за неї відповідальні Організації Українського Визвольного Фронту Австралії. Відмітити слід добре опрацьовану доповідь М. Моравського, який пластичними кольорами накреслив небуденну постать Великого Сина України, сл. п. полк. Є. Коновалця, співтворця і Провідника Організації Українських Націоналістів.

На похвалу заслугує мужній почин громадянина Василя Павлова, який З доби перебував у примітивно склеєній будці, в голоді і холоді, щоби за демонструвати свій і цілої української спільноти протест проти переслідування наших братів і сестер в московській тюрмі народів. Голодуючого охороняли день і ніч Григорій Панаюк і Бей зі Сіднею, помагали їм ніччу, зміняючи їх на кілька годин, Пилип Залузький і Микола Єшишин, за що всім їм належиться признання.

На закінчення маніфестації відбувся вечером в залі театру величавий концерт, у виконанні сумівських сил мистецької самодіяльності. В концерті взяли участь Осередки СУМ – з Мельбурну і Джілонгу, Сіднею і Квінбену. Концерт був на високому мистецькому рівні, особливо слід відзначити Сумівський хор "Черемош" з Мельбурну під диригентурою д. М. Костюка і танкову групу зі Сіднею, яка показала високу клясу народнього танку, під мистецьким керівництвом п-і Н. Тиравської. Концерт розпочав хор "Сурма" і Капеля Бандуристів зі Сіднею двома піснями – "Вперед" і "Пісня про Нечая". Диригент хору "Сурма" д. Тарас Фіголь, керівник Капелі Бандуристів д. Петро Деряжний.

Милою атракцією вечора був виступ співочого тріо "Троянди", з участю пань – А. Гут, А. Парасин, А. Ткачук і дует сестер Галі і Марусі Костюк. До танків пригравала оркестра "Трембіта" під керівництвом д. Р. Хамули, д. Д. Моравський, як звичайно, був добрим конферансє.

Цей мистецький вечір залишився, як приемний спомин, надовго в пам'яті присутніх, які виповнили по береги залю театру. Веселий настрій псував дещо нещасливий випадок, який трапився мельбурнцям в дорозі до Канбери. Переходячи вулицю вночі у Водонзі, д. Левко Томін був потрощений автомобілем, що спричинило ушкодження чашки. Також другий мельбурнець, Стефан Глех захворів несподівано і опинився в шпиталі.

Обидвом недужим бажаємо скорого видужання. Місцева преса, радіо і телевізорі відзначили цю подію відповідними коментарями.

Під петицією до австралійського уряду зложено 690 підписів.

* * * * *

учасник.

ПРОГОЛОШУЄМО 21-ИЙ ДВОМІСЯЧНИК

Розуміючи величезну вагу нашого українського друкованого слова в національному й культурному житті нашої спільноти в цих обставинах, Українська Центральна Шкільна Рада, за підтримкою СУОА, проголошує 21-ий ДВОМІСЯЧНИК української книжки і преси, призначивши його на липень – серпень. У зв"язку з цим закликаємо всі стейтові Шкільні Ради, школи, батьківські комітети, Громади, організації, зокрема молодечі, кольпортерів та всіх наших постійних і нових прихильників і рятівників рідного друкованого слова діяльно підтримати наш заклик шляхом придбання та розповсюдження корисних книжкових та періодичних видань. Наше гасло: кожна людина під час Двомісячника мусить придбати для себе та своїх дітей рідні книжки та передплатити газети та журнали.

Незважаючи на асиміляційні обставини, тяжко знайти культурну українську людину, яка щодня не взяла б до рук і не прочитала української книжки, газети чи журналу. Проте є чимало людей, що збайдужили, відірвалися від всього рідного. Впливаймо на них, допоможім донести до них цікаві видання, подаруймо їм гарну книжку чи передплатімо свою газету.

Уже 21-ий рік Українська Центральна Шкірьна рада в Австралії проголошує згадані Двомісячники, щоб нагадати нашій спільноті про той найцінніший діамант – нашу рідну мову і рідне друковане слово, які приносять нам розраду, цікаві вістки з світу, рятують нашу культуру, але які в цих умовах щоразу занепадають, а через це занепадають наші видавництва у вільному світі, праця письменників, мистців – наше культурне життя, а разом і наш обов"язок перед Рідною Землею, де провадиться тотальна русифікація. Організацію та проведення Двомісячника й цього разу доручаємо нашему пресовому референтові УЦШР Дм. Нитченкові, на адресу якого треба звертатися з усіма питаннями, пов"язаними з Двомісячником, а також прислати йому до 15-го вересня ц. р. звіти по таких питаннях: / Скільки придбано або розповсюджено книжок і на яку суму? / 2. / Скільки продано преси, зібрано річних передплат на журнали та газети й на яку суму? / 3. / Хто виконав згадану працю? /

Загальні підсумки Двомісячника будуть подані до преси, місцевої й зарубіжної, де буде найперше відзначено тих, хто придбав або розповсюдив не менше, як на 100 доларів. Одночасно в звідомленнях та звіті будуть згадані ті, хто придбав або розповсюдив на менші суми. Нагадуємо, що замовити або придбати літературу та періодичні видання можна в книгарні п. В. Фокшана та місцевих кольпортерів.

Українська Центральна Шкільна Рада.

ПОВІДОМЛЕННЯ**ВІДДІЛ ЛВУ і ОСЕРЕДОК СУМ
в Мельборні****Запрошує всіх — молодих і старих
на****ЗАБАВУ****яка відбудеться в Суботу, 29-го липня
в залі Українського Народного Дому в Ессендоні****Початок о год. 8-мій веч.***** Грає добра оркестра****Квитки вступу — 4 дол. дорослі і 3 дол. студенти та пенсіонери.****Квитки можна набути або замовити в:**

Д. Моравський	—	3060185
М. Когут	—	3064626
С/Гриців	—	3634060

в день забави при касі.**Дохід призначений на розбудову журналу "Наш Фронт".****Гостям раді!****Управи Відділу ЛВУ і Осередку СУМ
в Мельборні****—oo0oo—**

Л И П Е Н Ь.

- 1.1569 Люблінська унія Польщі з Литвою
- 1.1910 Поляки вбили студента Адама Коцка у Львові
- 7.1952 Битва під Берестечком гет. Хмельницького з поляками.
- 7.1843 Помер Маркіян Шашкевич
- 8.1659 гет. I. Виговський розгромив москалів під Конотопом
- 8.1919 У летунській катастрофі загинув полк. Д. Вітовський
- 9.14.1943 Відділи УПА ком. Гуцула перемогли 3 німецькі дивізії в районі гори Лопатої.
- 10.1866 Помер останній кошовий от. Задунайської Січі О.Гладкий.
11. 969 Померла вел. кн. св. Ольга.
- 11.1944 Створення української Головної Визвольної Ради
- 13.14.1943 Міжнародна комісія розкрида Вінницький злочин: НКВД вимордувало в 1937–41 рр. 9500 українців.
- 15.1944 1. Вел. Збір УГВР вибрав головою Ген. Секр. Р. Шухевича.
- 17.1907 Народився Роман Шухевич / Тарас Чупринка/
- 17.22.1944 Битва I. УН УНА з москалями під Бродами.
- 17.1969 Конгрес ЗСА приняв закон про "Тиждень Поневолених Націй"
- 18.1863 " Валуєвський наказ" про заборону української мови.
- 18.1917 У Києві повстання українських націоналістів проти російської окупації, організоване М. Міхновським.
- 21.1941 Помер письменник Богдан Лепкий
- 25.1687 Івана Мазепу вибрано гетьманом України.
- 25.1942 У Києві німці розстріляли Дмитра–Орника.
Кр. Пров. ОУН на СУЗ, 2-го Пров. Похідної Групи Північ
27. 927 Договір вел. кн. Святослава з візантійським цісарем Цимісхієм
- 27.1949 Перемога Б. Хмельницького над поляками під Збаражем
- 17.1657 Помер Богдан Хмельницький
- 27.1672 Гетьман Петро Дорошенко розбив поляків біля Четвертинівки
- 27.1834 Відкриття у Києві університету ім. св. Володимира
- 29.1015 Помер вел. кн. св. Володимир Великий
- 30.1649 Згинув у бою з поляками під Лоєвом нак. геть. М. Кричевський
- 30.1947 Помер маляр Федір Кричевський
- 31.1924 "Лех Грабскі" мав знищити українське шкільництво
на ЗУЗ, запровадивши утраквізм/двомовність/
- 1920 Засновано Укр. Військову Орг. під пров. полк. Е. Коновалця
- 1913 У Львові на II Укр. всестудентському з "Ізді" Дмитро Донцов ви-
голосив доповідь про визвольну державницьку політику
- 1967 Судилище у Львові над 9 членами Укр. Нац. Фронту / Д. Квецько,
З. Красівський, В. Дих і інш/

* * * * *

ПЕРЕДПЛАТУ ВПЛАТИЛИ:

Вікторія по 8-00 дол:

С. Радіон, С. Следзь, М. Дутка, П. Матвій, В. Альфавицький, К. Демків,
С. Януш, В. Гичка, О. Матолич, М. Тимків.

по 10 дол:

І. Чучман, А. Гралюк, В. Ковалік, – по 12 дол: Й. Ласка, – по 13 дол:

Л. Кметко. – по 16 дол: – С. Давид, І. Березовський, В. Пундяк.

по 20 дол: – О. Войтків, Т. Шимський, – по 24 дол: – Я. Ліщинський.

НПВ: – по 8-00дол: В. Сорока, Л. Ревекун, О. Савка, О. Ткачук, П. Грін,
Ю. Кузик, І. Лисий, І. Боднар, Н. Маланчук, І. Денис, Т. Гузійчук, Б. Гут,
М. Мих, Т. Шкікавий, М. Пелех, В. Тимуш, О. Мороз, М. Мороко, І. Даців,
М. Курій, Л. Темний, – О. Кавушенко 9-50.

по 13 дол: М. Брумерський, С. Бель; М. Демчишин, В. Домітряк, М. Грабовський,
І. Гладенький, М. Ілик, М. Яцишин, Ф. Яремчук, М. Кородай, У. Кулішер,
Д. Лущак, І. Лисевич, М. Надурак, О. Петрівський, М. Прус, О. Пукальський,
М. Щербак, Ю. Стефанчук, Н. Вархоляк, В. Твердохліб, Др. У. Гордієв – 19-00 дол.

ПА: – по 8-00 дол: М. Дацків, О. Горгуля, С. Григорців, І. Сливка, Т. Андрушко, М. Добриден, З. Ростик, Р. Бойко, О. Дяків, В. Бурак, В. Іванів, В. Катрук, Й. Мисько, С. Трушкевич, М. Котис, А. Чепіль, І. Дорняк, В. Галик, С. Костишин, М. Теленко, Д. Решітник, Д. Сабадаш, С. Кайкан, М. Кінаш, М. Кавтун, В. Білик, М. Ільчишин 8-70, П. Колодницький 15-00.
М. Ковалік 16-00, І. Млиновський 7-50, О. Волинець 6-70, о. Н. Плічковський 21-00.

Тас: М. Глухан 15-00 дол.

Річна передплата 8-00 дол.

Поодиноке число 80 ц.

Адреси представників Н.Ф.

O. Rohowyj, 18 Vincent St.,
St. Albans, Vic. 3021

Mrs. M. Mencinskyj, 2 Farnley St.,
Mt. Lawley, W.A. 6060

P. Serediuk, 183 Chapel Rd.,
Bankstown, N.S.W. 2200

M. Brumarskyj, 45 Stornaway Rd.,
Queanbeyan, N.S.W. 2620

M. Kowalyk, 24 Reo Rd.,
Croydon Park, S.A. 5008

P. Zaluckyj, 6 Narambi St.,
Narrabundah, A.C.T. 2604

I. Bileckyj, 36 Randwick St.,
Durack, QLD. 4077

O. Tarnowskyj, 27 The Groves Rd.,
Bennetts Green, N.S.W. 2290

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Д Н І С Т Е Р

928 Мт. Александр Рд. Ессендон, Вік. 3040

Тел. 37-1706.

Чому кожний українець(ка), мешканець Вікторії, повинен бути членом
і ощадником "ДНІСТРА"?

Ео:

- * "ДНІСТЕР" – це одинока українська кредитова інституція у Вікторії;
- * "ДНІСТЕР" платить від звичайних ощадностей ("Он кол") 7% (банки
платять 3,75 відс.).
- * Від ощадностей з 1-місячним виповідженням 9%;
- * Від ощадностей з 3-місячним виповідженням $9\frac{1}{4}$;
- * "ДНІСТЕР" платить 10% за дитячі ощадності, вкладені на 5 років,
на які можна кожночасно вплачувати. Мінімум вкладу 50 доларів.

Уbezпечуйте свої domi, авта і хати улаштування в "ДНІСТРІ"!

С В І Й Д О С В О Г О !

* * * * *

Хочете купити кольорову телевізію? Купуйте тільки в українські фірми.

СЕНКО ЕЛЕКТРИКС

259а Кейлор Рд.

Норт Ессендон, 3041.

тел. 3797379

Власник фірми Павло Сенів

Маємо великий вибір імпортованих й австралійської продукції телевізій,
як: СІМЕНС, КОРТІНГ, ГРАЕЗ, ТАЙНЕ, ПАЙ, ТОРН, АВА і ін.

Ввічлива обслуга. Дуже помірковані ціни. Негайна достава.

Виконуємо naprawи всіх родів телевізійних апаратів.

С В І Й Д О С В О Г О !